

Pesmi

Mila
Kačič

BEDENJE Če bi me dobra vila vprašala,
kaj naj mi vrne iz moje mladosti,
rekla bi: Vrni mi glas!
Nekdaj sem mogla vsè svoje muke
izpeti,
zdaj jih moram
izjokati.

Mesečev krajček je poškrebljal po šipi,
jo prevrtal, šinil pod strop,
potegnil vse polno temnih črt
in upehan obstal.

Kdo pa je pritrdil baročnega angelčka
z zlato verigo pod strop?
Kako lepo plava!
Ali pa je prometnik.

Z desnico kaže v eno smer
pa v drugo, če se zavrti.
Z levico vihti kadilnico.
Sveti, če pritisneš na pravi gumb.
Prisluhni . . .
Slišiš harfo?

Ob vratih se stiskata stari omari,
skrušeni vase.
Črv ju gloda.
Črv vesti?
Začel je pri nogah,
kar je čudno.

Na steni torzo Križanega,
težko drži za vratom obešeni
rožni venec.
Bo še kdo molil nanj?

Ura z bližnjega zvonika
bije četrť na pol pa tri četrť
pa celo uro pa spet četrť pa pol
in kar naprej . . .
Kukavica v kuhinji jo komaj dohaja.

Sedim v postelji,
ne prižgem luči,
saj je tema vsa žametna
in nič me ni strah.
Jasno vidim krog sebe
predmete, ki jih imam rada.

Putto na rdeči pentlji
se je obrnil stran.
Le kaj se mu je zamerilo?
Ali pa gleda na barometer.
Če bo še taka ujma,
bo zmeraj na varnem.

Na omarici star svetnik
ravnodušno zre predse.
Nikoli se ne pogleda v zrcalo
zraven sebe.

Preveč je pikasto
in kaže vse zvižano,
da ti gre na smeh.

Si ti sveti Jožef?
Kje pa imaš levo roko
in Jezuščka na njej?
Ti dobri krušni ata!
Tudi jaz sem ga imela,
ker me je rodni pozabil.
Morda si pa Peter,
nebeški ključar,
ki ti je nekdo sunil ključe?

V črnem okviru zlata lunica,
v lunici slonokoščena mlada gospa.
Kako jo je moral ljubiti ta,
ki je izrezljal to miniaturo
in jo naredil tako lepo!

Nad zglavjem božja martra,
nobenega žeblja več,
pa se še kar drži na križu.
Marija in Janez,
solze so ju čisto izglodale,
brez oči strmita nekam gor . . .

Še zmeraj sedim,
kar naprej sedim v temi.
Takóle me bodo nekoč našli.

*

Za okni zastrtimi ždim,
v šumenje dežja prisluškujem.
Morda le korak tvoj začujem.
Zaman vroča misel te išče.
Še čaka samotno ležišče
med gubami belih zaves,
ko v roke ledene ujeto.
Nekoč pa bilo je razgreto
od najinih vročih teles.

*

Ogenj v možganih
 v srcu led
 v želodcu kamen
 trni v očeh
 pa gledaš kako
 se to kar je tvoje
 kar ljubiš
 pod težo bremena
 krivi
 opoteka
 strah vleče ga vase
 globoko in globlje
 z dušo razklano
 dozidati skuša
 svoj grad iz oblakov

Brez imena
 brez obraza
 nevarnost preži
 čaka da vzame
 kar že od nekdej
 znamenje nosi
 ti pa še zmeraj
 vročično pestuješ
 noro upanje
 noro upanje

*

Ne stopaj po uvelem listju
 To so mrtvi
 Zeleni so izpolnili svojo dolžnost
 Darovali so ti dih
 Spoštuj njihovo smrt

Vračajo se v nedra zemlje
 kakor vse
 ko se dopolni čas
 ko je konec poti
 Spoštuj njihovo smrt

Zanje ne bo več pomladi.
 Morebiti je ne bo več tudi zame

zate ali za nekoga
 ki ga ne boš mogel pozabiti
 Ne stopaj po uvelem listju

Diši po jeseni
 Diši po mnogih smrtih

*

Posodi
 Zemlja
 svoje mi naročje
 za ljubega
 ki je nemiren
 mir
 iskal
 Objemi ga
 mehko
 mehkeje
 pa ga zazibaj
 da mu bo lepo
 kot bi pri meni
 spal

*

Na tla
 me je stresla mati
 v svoji bridki urí

Moj prvi jok
 ni bil aleluja
 le krik vsiljivca
 izrinjenega
 iz zavetja maternice
 v prežechi hlad

Pozdravile so me
 Sramota
 Strah
 Skrb

S pogledi mrkimi
 pribile so me v tla

Pričela boš pri dnu

O Bog

s kakšno muko sem se pobrala
s kakšno muko sem se vzravнала

Lojze
Kovačič

Prah

Opazujem škarje na svoji mizi in mislim na dan, ko jih bom, bolan in z blazine na svoji postelji gledal kot nedostopen paradiž in bom moral večno čakati na to, da bo nekdo prišel in mi jih podal.

*

Jutro je zame že zato tako vedro, ker lahko na izhodiščni postaji pred stolpnico, v kateri stajem,

med sedeži v praznem avtobusu, izbiram tistega, ki mi je najbolj po volji. Med vožnjo ne gledam skozi okno, ker okolico poznam . . . Tudi ljudi, ki vstopajo na vmesnih postajah, ne vidim, ker so mi na videz znani. Prijetno je takole: nič misliti, predvsem ničesar v sebi ali iznad sebe.

Zvečer, ko se vračam iz službe, je drugače. Kasarna mestnega avtobusa je polna do stropa. Kljub utrujenosti puščajo ljudje svojim očem, da prosto blodijo okrog. Tudi jaz jih gledam: kakor da so gozd, za katerega je deset pogledov premalo. Mnogi med njimi, kakor jaz, to noč ne bojo mogli zaspiti. Ne zaradi tega, ker imajo še kako nedolžljivo delo, ampak preprosto zato, ker se jim bojo misli kar same od sebe delale v glavi.

Jutro je nekakšna sinteza, večer analiza.

*

Pri dvajsetih — ko nisem imel ne strehe ne postelje in sem pogosto spal v gozdu — sem si noči med drugim krajšal tudi z razmišljanjem, kaj je duša. To ni bilo težko, ker mi je ponoči bilo vse blizu, kot